

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 20 lutego 2017 r.

Poz. 825

WYROK NR II SA/WR 178/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 20 lipca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Alicja Palus (sprawozdawca)

Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Anna Siedlecka

Protokolant:

Asystent sędziego Łukasz Cieślak

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miasta i Gminy Prochowice
z dnia 30 września 2015 r. nr XIII/63/2015

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Mierzowice w gminie Prochowice

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 2 pkt 10 we fragmencie „drogi wewnętrzne”, § 4 ust. 1 pkt 5 lit. e we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz”, § 4 ust. 2 pkt 6 lit. e tiret trzecie we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz”, § 8 ust. 5 we fragmencie „sieci gazowej oraz”, § 8 ust. 7 pkt 1 we fragmencie „i projektowanej”, § 8 ust. 7 pkt 2 we fragmentach „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych, w tym” i „i przełożenie”, § 8 ust. 7 pkt 3 we fragmencie „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych”, § 8 ust. 8 we fragmencie „dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;”.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę nr XIII/63/2015 Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 30 września 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Mierzowice w gminie Prochowice.

Skarżący zarzucił, że następujące jej części: § 8 ust. 5 we fragmencie: „sieci gazowej oraz”, § 8 ust. 7 pkt 1 we fragmencie: „i projektowanej”, § 8 ust. 7 pkt 2 we fragmentach: „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych” i „i przełożenie”, § 8 ust. 2 pkt 3 we fragmencie: „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych” i § 8 ust. 8 we fragmencie: „W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;” – zostały podjęte z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Po drugie Wojewoda zarzucił, że § 2 pkt 10 uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne”, § 4 ust. 1 pkt 5 lit. e we fragmencie: „drogi wewnętrzne oraz” i § 4 ust. 2 pkt 6 lit. e tiret trzecie we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz” – zostały podjęte z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia.

Uwzględniając powyższe zarzuty Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 pkt 10 uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne”, § 4 ust. 1 pkt 5 lit. e we fragmencie: „drogi wewnętrzne oraz” i ust. 2 pkt 6 lit. e tiret trzecie we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz” oraz § 8 ust. 5 we fragmencie: „sieci gazowej oraz”, ust. 7 pkt 1 we fragmencie: „i projektowanej”, pkt 2 we fragmentach: „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych” i „i przełożenie”, pkt 3 we fragmencie: „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych” i ust. 8 we fragmencie: „W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;” zaskarżonej uchwały. Nadto Wojewoda wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi podano, że analiza ww. uchwały przez pryzmat art. 28 ust. 1 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu jej podjęcia, doprowadziła do stwierdzenia naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wskazany przepis przesądzał, że o nieważności uchwały rady gminy w sprawie miejscowego planu w całości lub części decydują: naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy jednym z obligatoryjnych elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Z materią tą ściśle wiąże się kolejne obligatoryjne zagadnienie, jakie powinno zostać uwzględnione w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego – zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej (art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy). Sposób określenia tego ostatniego zagadnienia został podany w § 4 pkt 9 rozporządzenia. Wynika z niego, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej powinny zawierać: a) określenie sieci infrastruktury technicznej wraz z jej parametrami, b) określenie warunków powiązań sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, c) wskaźniki w zakresie sieci infrastruktury technicznej. Przepisy prawa nie definiują pojęcia „infrastruktura techniczna”, ale są to niewątpliwie urządzenia przesyłowe i związane z nimi obiekty w zakresie energetyki, dostarczania ciepła, wody, usuwania ścieków i odpadów, transportu itp.

Mając na względzie przedstawione rozumienie Wojewoda wskazał, że w zaskarżonej uchwale Rada regulując w rozdziale 7 uchwały problematykę zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej odniosła się w tych ustaleniach m.in. do zaopatrzenia w wodę, odprowadzania i oczyszczania ścieków, zaopatrzenia w gaz, zaopatrzenia w ciepło, zaopatrzenia w energię elektryczną, zaopatrzenia w sieć telekomunikacyjną. W postanowieniach rozdziału 7 uchwały infrastrukturę techniczną, rozróżnia się na istniejącą i planowaną (projektowaną) – dotyczy to zaopatrzenia w energię elektryczną i w sieć telekomunikacyjną, uregulowanych odpowiednio w § 8 ust. 7 i ust. 8 uchwały. Za planowaną (projektowaną) należy uznać także sieć gazową, do której odnosi się § 8 ust. 5 uchwały, gdyż w przepisie tym postanowiono: „W zakresie zaopatrzenia w gaz dopuszcza się budowę sieci gazowej oraz zbiorników na gaz płynny.”. W odniesieniu do infrastruktury elektroenergetycznej i telekomunikacyjnej postanowiono: „7. W zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną: 1) dostawa energii – z istniejącej i projektowanej sieci elektroenergetycznej; 2) dopuszcza się budowę oraz

rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych, w tym skablowanie i przełożenie istniejących napowietrznych sieci elektroenergetycznych na zasadach określonych przez przepisy odrębne; 3) budowę nowej elektroenergetycznej sieci dystrybucyjnej średniego i niskiego napięcia należy realizować w formie linii kablowych, przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych. 8. W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych; dopuszcza się lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, zgodnie z przepisami odrębnymi.”.

Zdaniem skarżącego przedstawiona koncepcja realizacji jednego z obligatoryjnych elementów planu miejscowego narusza zasadę sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikającą z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia. Obiekty infrastruktury technicznej nie mogą być kształtowane na zasadzie planowanych czy też projektowanych bez określenia ich sytuowania. Wynika to bowiem z ich specyfiki. Związane są z nimi kwestie, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy – szczególnie warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym także zakazy zabudowy.

Skarżący dodał, że Rada regulując kwestie planistyczne związane z siecią infrastruktury technicznej oraz ograniczeniami w użytkowaniu terenów (w tym zakazem zabudowy), w ramach realizacji wymogu wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy, na załącznikach graficznych nr 2–5 do zaskarżonej uchwały wyznaczyła przebieg istniejących napowietrznych linii elektroenergetycznych 20 kV i 110 kV wraz z korytarzami technicznymi wzdłuż tych linii. Analogiczne rozwiązania powinny zostać przyjęte również w stosunku do projektowanych (planowanych) obiektów związanych z zaopatrzeniem w energię elektryczną oraz w przypadku dopuszczenia zmiany przebiegu (rozbudowy, modernizacji) istniejących obiektów tej infrastruktury, a także w przypadku pozostałych elementów tzw. infrastruktury technicznej, w tym dotyczących sieci gazowej i telekomunikacyjnej. Przede wszystkim powinny one zostać wskazane w części graficznej aktu planistycznego, aby adresaci jego norm mieli możliwość ustalenia ich przebiegu. Z ich istnieniem związane są określone ograniczenia w zagospodarowaniu co niejednokrotnie stanowi ingerencję w prawo własności nieruchomości przysługujące konkretnym jednostkom. Przyjęcie odmiennych rozwiązań w tym zakresie prowadzi w rezultacie do tego, że wskazywane zagadnienia, które stanowią de facto ingerencję w prawo własności przysługujące jednostce, zostaną doprecyzowane w innym akcie czy w inny sposób niż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Wobec braku wrysowania na załącznikach graficznych linii nowotworzonych (planowanych) sieci, strefy technologiczne wokół tych linii w ogóle nie są możliwe do ustalenia. Ponadto dopuszczenie przebudowy i rozbudowy istniejących sieci uzbrojenia terenu, w tym linii elektroenergetycznych i telekomunikacyjnych, skutkuje możliwością nieokreślonego przesuwania określonych na rysunkach stref ochronnych od linii istniejących. Tymczasem zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Rada Miasta i Gminy w tekście uchwały postanowiła jedynie o możliwości realizacji nowych oraz przebudowie, rozbudowie i modernizacji istniejących linii elektroenergetycznych i telekomunikacyjnych bez wyznaczenia stref ochronnych od tych linii (tj. od linii planowanych i zmienionego przebiegu istniejących) oraz od odcinków planowanej sieci gazowej. Regulacja dopuszczająca realizację takiej infrastruktury technicznej nie ma jednak powiązania z rysunkami planu; omawiane strefy ochronne także nie zostały naniesione na załączniki graficzne. Zatem w tekście i na rysunku uchwały, zdaniem Wojewody, należało wskazać przebieg nowoprojektowanych linii elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych i sieci gazowej oraz zmieniony przebieg istniejących linii infrastruktury technicznej wraz ze strefami ochronnymi związanymi z ograniczeniem w zabudowie i użytkowaniu terenu. Tymczasem brak jest wskazania w treści uchwały oraz na rysunku planu przebiegu zarówno wspomnianych linii i pasów technologicznych oraz zakazów związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu. Brak takiej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Nie jest bowiem znany przebieg nowoprojektowanych linii elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych i sieci gazowej oraz ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie i zagospodarowaniu terenu. To samo dotyczy planowanej zmiany przebiegu linii istniejących.

W dalszej części uzasadnienia skargi Wojewoda podniósł, że w § 2 pkt 10 zaskarżonej uchwały postanowiono m.in.: „Ilekcioć w dalszych przepisach niniejszej uchwały mowa o: obiektach towarzyszących – należy przez to rozumieć obiekty i urządzenia towarzyszące przeznaczeniu podstawowemu terenu lub stanowiące wyposażenie terenu takie jak (...), drogi wewnętrzne, (...)”. Drogi wewnętrzne, jako obiekty towarzyszące, zostały zatem przewidziane w ramach przeznaczenia podstawowego takich terenów jak: MN (§ 4 ust. 1 pkt 1 i ust. 2

pkt 1 uchwały), U (§ 4 ust. 3 pkt 1 uchwały) i PU (§ 4 ust. 4 pkt 1 uchwały). Odnoszą się do nich również kwestionowane fragmenty § 4 ust. 1 pkt 5 lit. e i ust. 2 pkt 6 lit. e tiret trzeciej uchwały. Jednocześnie Rada przesądając o wskazanym przeznaczeniu wymienionych terenów nie określiła parametrów przedmiotowych dróg wewnętrznych, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia. Zgodnie z przywołanym unormowaniem aktu wykonawczego, ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

Wojewoda zaznaczył, że dla dróg wewnętrznych, które nie stanowią elementów systemu komunikacji brak jest obowiązku określenia zasad ich modernizacji, rozbudowy i budowy, w tym ich parametrów. Jednak fakt, iż stanowiące dopuszczalne (uzupełniające) przeznaczenie terenów MN, U i PU drogi wewnętrzne, zdaniem Rady, nie stanowią elementu systemu komunikacji nie wynika z treści zaskarżonej uchwały. W związku z tym, w kontekście powyższych argumentów, zasadne i konieczne było określenie ich parametrów celem zapewnienia zgodności omawianych uregulowań uchwały z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia. Konkretna szerokość zapewniających obsługę komunikacyjną terenów projektowanych dróg jako parametr, zgodnie z wymogami prawodawcy, ma wynikać z treści planu zagospodarowania przestrzennego. Skoro organ w ogóle wytyczył bądź przewidział w planie drogę wewnętrzną, stanowiącą element układu komunikacyjnego, to powinien przestrzegać wymogu ustalenia parametrów drogi, o ile nawet nie ma ona charakteru drogi publicznej.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Miasta i Gminy Prochowice wniósł o umorzenie postępowania sądowego, stwierdzając, że Rada Miasta i Gminy na sesji w dniu 16 marca 2016 r. postanowiła uwzględnić skargę Wojewody w całości.

Podczas rozprawy przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu w dniu 7 lipca 2016 r. pełnomocnik skarżącego podtrzymał skargę i wnioski w niej zawarte. Pełnomocnik podniósł, że nie zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania. Nadto Sąd zobowiązał pełnomocnika do doręczenia dokumentu wskazującego na uprawnienie Wicewojewody Dolnośląskiego do podpisania skargi. W dniu 13 lipca 2016 r. do akt sprawy wpłynęło pismo pełnomocnika Wojewody zawierające stosowane wyjaśnienia w tym zakresie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skargę należało uwzględnić, a co za tym idzie należało stwierdzić nieważność wskazanych w sentencji wyroku części zaskarżonej uchwały.

Po pierwsze należy powiedzieć, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do umorzenia postępowania sądowego, pomimo że Rada Miasta i Gminy Prochowice uznała skargę Wojewody Dolnośląskiego za zasadną. Sąd przyjął bowiem, że umorzenie postępowania sądowego na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r., poz. 718; dalej: p.p.s.a.) należy odnosić do sytuacji, gdy w toku postępowania sądowego, a przed wydaniem wyroku, przestaje istnieć przedmiot zaskarżenia. Tymczasem w niniejszej sprawie przedmiot zaskarżenia w postaci uchwały nr XIII/63/2015 Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 30 września 2015 r. istniał w dniu wydawania niniejszego wyroku, a więc nie było podstaw do umorzenia postępowania sądowego. Jak bowiem wynika z akt sprawy Rada nie postanowiła o uchyleniu lub zmianie zaskarżonej uchwały. Jednak nawet gdyby tak było, to trzeba pamiętać, że nie zawsze takie uwzględnienie skargi, w postaci uchylenia zaskarżonego aktu, skutkuje bezprzedmiotowością postępowania sądowoadministracyjnego, stanowiącą przesłankę umorzenia postępowania w oparciu o art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. Skuteczne uchylenie uchwały inną, kolejną uchwałą wywołuje bowiem jedynie skutek na przyszłość (*ex nunc*) i przerywa wywoływanie skutków prawnych uchwały poprzedniej jedynie od daty wejścia w życie uchwały uchylającej. W przypadku, gdy zaskarżona uchwała wywołała już skutki prawne, nie można mówić o bezprzedmiotowości postępowania sądowoadministracyjnego. W takim przypadku zachodzi konieczność oceny legalności zaskarżonego aktu. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, ponieważ zaskarżona uchwała – będąca aktem prawa miejscowego – weszła już w życie, a więc wywołała określone skutki prawne. Zachodziła więc konieczność merytorycznego rozpoznania skargi.

Przechodząc zatem do oceny zaskarżonych przez Wojewodę Dolnośląskiego części zaskarżonej uchwały należy stwierdzić, że Sąd w składzie rozpoznającym skargę podzielił zarzuty i argumentację strony skarżącej. Zgodnie zaś z art. 147 § 1 p.p.s.a. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Natomiast według art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (obecnie:

Dz.U. z 2016 r., poz. 778; dalej: u.p.z.p.), istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Sąd w składzie rozpoznającym skargę, dzielając argumentację Wojewody Dolnośląskiego, stwierdził, że:

- § 2 pkt 10 zaskarżonej uchwały we fragmencie „drogi wewnętrzne”,
- § 4 ust. 1 pkt 5 lit. e we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz”,
- § 4 ust. 2 pkt 6 lit. e tiret trzecie we fragmencie „drogi wewnętrzne oraz” –

zostały podjęte z istotnym naruszeniem z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., który stanowi, że w planie miejscowym określa się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Wskazane przepisy uchwały naruszają także § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1587), według którego ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. Jak słusznie wskazał Wojewoda, powyższe pozwala stwierdzić, że zarówno ustawodawca, zobowiązując organ stanowiący gminy do określenia zasad budowy systemów komunikacji, jak i Minister, zobowiązując do określenia układu komunikacyjnego i jego parametrów, nie ograniczył tego układu wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu, w tym również drogi wewnętrzne (tak też: WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 84/16, Orzeczenia.nsa.gov.pl). Skoro zatem organ gminy w ogóle wytyczył w planie drogę wewnętrzną i zaliczył ją do układu komunikacyjnego, to powinien przestrzegać wymogu ustalenia parametrów drogi, nawet jeśli nie ma ona charakteru drogi publicznej. Uchybienia w tym zakresie mają charakter istotnego naruszenia wskazanych przepisów tak ustawy, jak i rozporządzenia, i uzasadniały stwierdzenie nieważności ww. części zaskarżonej uchwały.

Następnie Sąd stwierdził, że:

- § 8 ust. 5 zaskarżonej uchwały we fragmencie „sieci gazowej oraz”,
- § 8 ust. 7 pkt 1 we fragmencie „i projektowanej”,
- § 8 ust. 7 pkt 2 we fragmentach „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych, w tym” i „i przełożenie”,
- § 8 ust. 7 pkt 3 we fragmencie „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych”,
- § 8 ust. 8 we fragmencie „dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;” –

zostały podjęte z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p., gdyż skutkiem powyższych regulacji zawartych w przedmiotowej uchwale jest brak – poza dopuszczeniem możliwości realizacji na objętych planem terenach systemów infrastruktury technicznej – określenia faktycznie warunków, w oparciu o które planowane do realizacji nowe sieci miałyby być modernizowane, przebudowywane i rozbudowywane, w tym ograniczeń w użytkowaniu terenu w strefach położonych wzdłuż planowanych do realizacji i modernizacji sieci, jak również określenia na załącznikach graficznych do uchwały przebiegów istniejących i planowanych do realizacji, przebudowy i rozbudowy linii elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych i odcinków sieci gazowej oraz pasów i stref technologicznych od tych linii, związanych z ograniczeniem w użytkowaniu terenów objętych planem, w tym zakazu zabudowy również z tym związanego.

Jak słusznie wskazał organu nadzoru, brak wyrysowania na załącznikach graficznych linii istniejących, nowotworzonych oraz przeznaczonych do modernizacji i rozbudowy, skutkować będzie tym, że wspomniane strefy w ogóle nie są możliwe do ustalenia, a ponadto dopuszczenie przebudowy i rozbudowy istniejących sieci uzbrojenia terenu, w tym linii elektroenergetycznych i telekomunikacyjnych, skutkuje możliwością przesuwania nieokreślonych stref ochronnych od linii istniejących oraz planowanych. W konsekwencji w zaskarżonej uchwale Rada Miasta i Gminy Prochowice dopuściła zatem możliwość swobodnego kształtowania przebiegu stref ochronnych od sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, ograniczając prawo własności nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem, bowiem lokalizacja korytarzy, na których obowiązuje zakaz zabudowy, nie jest możliwa. Jak trafnie zauważył skarżący, pozostawienie powyższych regulacji zaskarżonej uchwały oznaczałoby akceptację dla sytuacji, w której o tym, gdzie będą zlokalizowane korytarze napowietrznych linii elektroenergetycznych i strefy ochronne innych sieci i urządzeń infrastruktury technicznej oraz o istnieniu w związku z tym zakazu zabudowy danego obszaru decydowałby inny organ, podczas gdy określa-

nie tych obligatoryjnych elementów planu należy do wyłącznej właściwości rady gminy uchwalającej plan miejscowy (tak też w wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 629/15, Orzeczenia.nsa.gov.pl). W tym stanie rzeczy zgodzić się należało ze stroną skarżącą, że skutkiem powyższych naruszeń prawa uzasadniony jest wniosek o stwierdzenie nieważności wskazanych fragmentów uchwały, ze względu na brak prawidłowej realizacji normy kompetencyjnej z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p.

Trzeba jeszcze zaznaczyć, że Sąd postanowił o stwierdzeniu nieważności § 8 ust. 7 pkt 2 i § 8 ust. 8 skarżonej uchwały we fragmentach nieco inaczej zakreślonych niż uczynił to skarżący, a wynikało to z konieczności zachowania językowego i treściowego sensu ww. przepisów uchwały po wyeliminowaniu fragmentów sprzecznych z prawem.

Uwzględniając poczynione rozważania, Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a.